

سرمایه داری، نابودی بشر و چاره کار

میانگین سهم سرانه تولید و فراورده های کار در ۵۲ کشور جهان از ۲۰ هزار دلار افزونتر و متوسط سطح معیشت و رفاه اجتماعی توده های کارگر در همین کشورها از ۲۵۰۰ دلار در سال پائین تر رفته است. عمق گسست، عزل و طرد بشریت کارگر و فرودست دنیا از هر نوع دخالت ممکن در پروسه کار یا سرنوشت زندگی و محصول کار و تولید اجتماعی خویش با آخرین تاخت، بسوی بی نهایت پیش می رود. تولید برای سود، تولید هر چه عظیم تر سرمایه همراه با فقر هر چه دردناکتر انسان، تولید برای استحکام هر چه شرربارتر قدرت سرمایه همراه با ذلت و حقارت هر چه وحشتناکتر بشر، تولید کاپتالیستی، کل جهان موجود را به دوزخ گرسنگی و فلاکت و تن فروشی، به دوزخ کار بردگی کودکان، جنگ و بی حقوقی روزافزون سکنه کره زمین مبدل ساخته است. توده های فروشنده نیروی کار در همه جا، در سراسر زمین، در بند بند حیات خود، هر دقیقه از گذشت زندگی را با گامی بلندتر بسوی فقر فزونتر و سقوط سخت تر از هستی اجتماعی خویش تجربه می کنند. این وضع مطلقاً قابل تحمل نیست. در طول فقط چند سال شمار تخته های بیمارستانی در «قله رفاه» دنیا، در کشور سوئد زیر فشار حمله سرمایه به نصف رسیده و همزمان و همامیز با همین روند شمار بیماران ناشی از فشار کار تا چندین برابر افزایش یافته است. حجم انباشت سرمایه در وسعت جهان، در طول یک دهه ۲۲۳٪ فزونتر و همراه با آن فشار گرسنگی، بی مسکنی، بی بهداشتی و بی آموزشی با سرعتی بسیار رعب آور رو به اوج رفته است، بگونه ای که شمار انسانهای محروم از نان روزانه و سرپناه و آب آشامیدنی و دارو و دکتر و درمان و آموزش مرز ۳۵٪ کل ساکنان کره ارض را پشت سر گذاشته است.

جنبش کارگری در تمامی این دوران، در سراسر دنیا علیه این وضعیت، علیه توحش نظام کار مزدی در ستیز بوده است. محصول این مبارزات، اما در هیچ کجا، هیچ نقطه توقفی بر روند رو به عمق و اوج و وسعت تهاجمات بشر ستیز سرمایه نگذاشته است. همه چیز گواه سرکشی فاجعه بار یک بن بست سهمگین در روند بی حاصل و سترون مبارزات جاری است. جنبش اتحادیه ای، رفرمیسم راست و چپ و انفصال چرخ پیکار طبقاتی کارگران دنیا از ریل جنگ مستقیم علیه کار مزدی، دلیل اصلی یا رمز و راز واقعی تحمل این شکستها، سترونی ها و فرسوده ماندنهایست.

سرمایه جهانی با تمامی درندگی، آخرین قوت لایموت کارگر و زن و فرزندش را نه فقط در ایران و خاورمیانه و آفریقا، نه در غیاب اتحادیه های کارگری یا ILO و ICFTU، که در اروپا، امریکای شمالی، در زیر چتر قدرت اتحادیه ها، به کار اضافی افزونتر تبدیل می کند. جنبش اتحادیه ای نه پرچمدار اعتراض که میانجی شوم و منحط تحمیل این روند بر شرائط کار و زندگی کارگران دنیاست. انحصارات غول پیکر چند ملیتی در فرانسه، آلمان سوئد، انگلیس و هر کجای دیگر، هر روز ادامه خرید نیروی کار و پروسه استثمار کارگران این کشورها را به شرط و شروط تنزل دهشتبار بهای نیروی یا انتقال سرمایه به سرزمینهای نیروی کار ارزانتر، پیوند می زنند. اتحادیه ها نه معترض به این امر که واسط تحمیل این شرط و شروط شوم بر توده های کارگر هستند. جمعیت کثیر کارگران بیکار ممالک مختلف اروپای شرقی در کشورهای همجوار غربی زیر فشار گرسنگی و فقر در سایه دیوارهای بلند اتحادیه های عظیم، نیروی کار خود را به بهای ساعتی یک دلار به انحصارت کوه پیکر سرمایه

می فروشند. جنبش اتحادیه ای هیچ ظرفیتی برای سر دادن هیچ اعتراضی علیه این توحش، دارا نیست. در طول سال گذشته دولتهای جنایکار سرمایه داری بیش از ۹۰۰ میلیارد دلار محصول کار و تولید و رنج و مرارت کارگران دنیا، رقمی معادل کل معیشت و تمامی دار و ندار ۳ میلیارد سکنه زمین را صرف تهیه سلاح و جنگ و کشتار انسانها نموده اند. اتحادیه های کارگری نیروی مخالف و معترض این بربریت سرمایه نبوده و نمی باشند.

جنبش کارگری جهانی در ریل کنونی پیکار، در داربست پوسیده سندیکالیسم، در ورطه تمکین به اساس بردگی مزدی قادر به دفع هیچ تعرضی از تعرضات سرمایه داری نیست. این جنبش در سطح بین المللی و مستقل از پاره ای تفاوتها و تمایزات بخشهایش، دو راه بیشتر در پیش روی خود ندارد. تحمل فشار رو به تزاید و لحظه لحظه سنگینتر و مرگبارتر سرمایه، یا جنگ مستقیم علیه سرمایه داری، با افقی شفاف برای محو کار مزدوری و پایان دادن به هست و نیست بردگی مزدی.

راه اول خوابی است که بورژوازی برای کل طبقه کارگر دنیا دیده است و ثانیه به ثانیه با همگامی مؤثر اتحادیه ها، آن را در زندگی کارگران تعبیر می کند. راه دوم راه سازمان دادن جنبش ضد سرمایه داری با دورنمای روشن محو کار مزدی، راه کمونیستهای واقعی و فعالین ضد کار مزدی طبقه کارگر است.

اگر قرار است درب حیات مردم کارگر دنیا بر پاشنه دیگری بچرخد، اگر قرار است بر روند تهاجم و توحش سرمایه به زندگی انسانها نقطه توقفی گذاشته شود. باید دست به کار پیمودن راه دوم شد. این راه راه همه کارگران جهان، راه کمونیسم، راه سرخ انترناسیونالیسم کارگری است طرح یک منشور مطالبات پایه ای ضد سرمایه داری برای کل کارگران دنیا سنگ بنای تشکیل نوین کارگری ما در هر کجای دنیا و بند نخست میعاد اتحاد انترناسیونالیستی ما در سراسر جهان است. دست در دست هم، در تمامی مراکز کار و تولید، در کلیه کارخانه ها و مزارع و مدارس، در بیمارستانها، شهرها، خیابانها، رستورانها و سرویسهای حمل و نقل، در همه جا متشکل شدن حول این منشور مطالبات پایه ای ضد کار مزدی را بحث کنیم و حاصل گفتگوی خود را به پراتیک عینی پیکار مبدل سازیم. **محصول کار حی و حاضر بشریت کارگر روی زمین برای تأمین و تضمین** بالاترین سطح معیشت و رفاه اجتماعی و آموزش و بهداشت و دارو و درمان و مهد کودک و ایاب و ذهاب رایگان کل جمعیت کره زمین کفاف می دهد. برخورداری وسیع و کامل از کلیه این امکانات معیشتی و رفاهی و اجتماعی حق مفروض و مسلم هر سکنه کره زمین است. در تمامی کشورها بطور همصدا برای سازمانیابی جنبش کارگری، برای به میدان کشیدن قوای پیکار ضد سرمایه داری طبقه کارگر جهانی، برای تحمیل این مطالبات پایه ای بر نظام بردگی مزدی و برای توسعه پیکار ضد کار مزدی خویش تا محو بردگی مزدی دست بکار شویم. جنبش ضد سرمایه داری کارگران در مناطق مختلف جهان را به هم پیوند زنیم و سراسر جهان سرمایه داری را به جبهه گسترده کارزار لغو کار مزدی مبدل سازیم.